

Vardarbība pret bērniem

Vardarbība pret bērnu izraisa mūsos tādas intensīvas un radikālas emocijas, ko nav iespējams adekvāti izteikt. Iespējams, šis noziegums skar mūs tik personīgi, jo mēs atceramies, kā tas bija, kad pirmo reizi turējām rokās paši savus bērnus — milzīga mīlestības sajūta un dziļākais vecāku instinkts rūpēties, mācīt un pasargāt. Ir šokējoši, gandrīz neiedomājami, ka kāds varētu izturēties vardarbīgi pret bērnu. Tā ir nodevības galējā forma.

Sabiedrība apvienojas, ceļ gaismā un pārtrauc vardarbību pret bērnu. Atkal un atkal mēs redzam veselas sabiedrības, kas mobilizējas, lai atrastu bērnu, kas ir nolaupīts vai cietis no vardarbības. Kad viens bērns nokļuvis briesmās, par to runā nacionālajās ziņās.

Bet vardarbība pret bērnu ne vienmēr ir nacionālo mediju ziņu temats. Šī Jaunuma ēna uzglūn pārsvarā neredzama, gandrīz vienmēr nepamanāma. Tomēr pat pirms šis temats izvirzījās Savienoto Valstu priekšplānā, Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas prezidents Gordons B. Hinklijs publiski nosodīja vardarbību pret bērniem kā šausmīgu Jaunumu. Agrīnajos 1980.-jos gados viņš uztvēra mūsu domas un jūtas, pavēstot vispasaules konferences pārraidē: „Es priecājos, ka pieaug sabiedrības izpratne par šo viltīgo Jaunumu. Bērnu izmantošana, . . . lai apmierinātu sadistiskas tieksmes, ir melnākais grēks.”

Kādu gan citu nostāju Baznīca varētu ieņemt? Šis jautājums ir saistīts ar Baznīcas mācības būtību. Dieva acīs mazi bērni ir nevainīgi un dārgi. Jēzus Kristus piedzīvoja dažus no visaizkustinošākajiem brīžiem kopā ar bērniem un pataupīja Savus bargākos vārdus tiem, kas izturas vardarbīgi pret bērniem. „Bet, kas apgrēcina vienu no šiem vismazākiem, kas tic uz Mani, tam būtu labāk, ka tam piesietu dzirnu akmeni pie kakla un to noslīcinātu jūras dziļumā” (Mateja 18:6). Turklāt ģimene ir Baznīcas kodols. Bērni apmeklē Baznīcas dievkalpojumu kopā ar saviem vecākiem. Baznīcas prakse ir iknedēļas ģimenes mājvakaru noturēšana, kuru laikā visas citas darīšanas tiek atliktas, lai varētu veidot spēcīgas ģimenes attiecības. Ģimenē vecāki viens no otra smeļas spēku, lai rūpētos un aizsargātu savus bērnus, nodrošinot vidi, kur bērni var augt un attīstīties mīlestības un atbalsta gaisotnē. Baznīca nodrošina sapulcēšanās vietu tām ģimenēm, kas cieši apņēmušās audzināt savus bērnus saskaņā ar garīgām vērtībām. Gan Baznīca, gan ģimene ir dziļi ieinteresēta bērnu labklājībā.

Šajā dokumentā jautājums par vardarbību pret bērniem tiek izklāstīts Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas skatījumā. Kas tiek darīts, lai to novērstu? Ko Baznīca dara cietušo labā? Vai ir bijušas tiesas prāvas un izlīgumi, un, ja tā, tad kāpēc? Kā Baznīca attiecas pret tiem, kas izturas vardarbīgi pret bērniem? Kā šīs baznīcas pieredze atšķiras no citu reliģisko un laicīgo organizāciju pieredzes, un kas ir kopējs? Šādi jautājumi tiks aplūkoti šajās dažās lappusēs.

Bērnu sargāšana

Baznīcas loma sabiedrības cīņā pret vardarbības ļaunumu ir: uzzināt, ko mēs varam darīt; risināt esošās problēmas tādas, kādas tās ir; un dalīties mūsu pieredzē ar citiem, kam ir līdzīga motivācija.

Kas ir garīdznieki?

Baznīcā ir nealgota garīdzniecība. Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas draudžu vadītāji tiek saukti par bīskapiem. Bīskapi tiek izraudzīti no vietējo draudzes locekļu vidus, un tie brīvprātīgi kalpo apmēram piecus gadus. Vairums no viņiem dzīvo draudzes rajonā jau ilgu laiku un savas draudzes locekļus uzskata par saviem draugiem un kaimiņiem. Vairumam bīskapu pašiem ir savi bērni, kas nereti ir mazi un kas apmeklē baznīcu un piedalās tās pasākumos. Tādēļ bīskapi jau ir veikuši nozīmīgu ieguldījumu Baznīcas sabiedrības drošībā un labklājībā. Ja bērnu varmāka apdraud viņa draudzes drošību, bīskapam nav nekādas citas motivācijas, nedz finansiālas, nedz kāda citas, kā vien aizsargāt savu Baznīcas ģimeni tā, kā aizsargātu pats savējo.

Bīskapi nesaņem algu vai jebkāda veida finansiālu atalgojumu. Viņi arī nav izolēti garīdzniecības pārstāvji. Baznīcā nav īpašas garīdzniecības kārtas, kurai viņi varētu piederēt. Pēdējo dienu svēto bīskapi dzīvo sabiedrībā un strādā savu parasto darbu tāpat, kā to dara ikviens. Tādēļ, ka savā bīskapa amatā viņi kalpo pārsvarā nedēļas nogalēs un vakaros, viņi var izpildīt savus pienākumus, vienīgi aicinot daudzus citus draudzes locekļus tiem palīdzēt.

Bīskaps var būt pasniedzējs skolā, ārsts vai uzņēmējs. Lai viņam palīdzētu, bibliotekāre var tikt aicināta mācīt svētdienas skolas klasi sešus gadus veciem bērniem. Farmaceite var būt atbildīga par bērnu organizāciju vecumā no 3 līdz 11 gadiem. Šie aicinājumi tiek doti uz laiku, un ik pa laikam tie tiek mainīti, bet no katra, kurš kalpo pēc bīskapa uzaicinājuma, tiek sagaidīts, ka tas dzīvos saskaņā ar savas reliģijas mācību, kuras kodols ir cieņa pret ģimeni un, protams, pret bērniem.

Ko izsaka vārds?

Ir vēl kāda svarīga dimensija saistībā ar Baznīcas nealgotu garīdzniecību, ko ir būtiski saprast juristiem, žurnālistiem un citiem ieinteresētajiem jautājumā par vardarbību pret bērniem.

Patiesībā uz visiem aktīvajiem Pēdējo dienu svētajiem draudzes locekļiem gulstas kāda daļa atbildības, lai palīdzētu bīskapam veikt viņa darbu. Runājot par cienīgiem vīriešiem un zēniem sākot no 12 gadu vecuma, viņi visi ir daļa no Baznīcas priesterības. Parasti 12 gadus vecs jauniešs, kurš regulāri apmeklē baznīcu, tiek ordinēts par diakonu. 14 gadu vecumā viņš kļūst par skolotāju un 16 gadu vecumā par priesteri. Vairums pieaugušo vīriešu ir ordinēti par elderiem vai augstajiem priesteriem. Tomēr ordinēšana priesterībā un priestera nosaukuma iegūšana elderam vai augstajam priesterim nedod nekādas pilnvaras draudzē vai nepadara viņu par vadītāju. Viņa draudzes locekļi neattiecas pret viņu ar kādu īpašāku bijību vai godbijību.

Patiesībā, ja vīrietis pārtrauc uzturēt jebkādu kontaktus ar Baznīcu, pat tad viņš turpina būt elders vai augstais priesteris tik ilgi, kamēr viņš ir Baznīcas loceklis.

Pareizam avīžu slejās parādās tādi virsraksti kā: „Vardarbībā pret bērnu apsūdzēts Mormoņu vadītājs”. Daži prokurori apzinās, ka, lietojot tādu apzīmējumu kā „augstais priesteris”, rodas priekšstats, it kā kāds, kam ir augstas pilnvaras, ir pārkāpis likumu, tādējādi palielinot šoku zvērināto tiesā un ziņu medijos. Šāds apgalvojums ir nepatiess.

Aicinājums Baznīcas locekļiem apturēt vardarbību pret bērniem

Pēdējo dienu draudze līdzinās lielai ģimenei, cilvēku grupai, kas kopīgi darbojas, savstarpēji atbalstot cits citu. Baznīca jau sen ir mudinājusi ģimenes runāt par vardarbību pret bērniem, izglītoties šādu traģēdiju atpazīšanā un novēršanā. Kopš 1976. gada vairāk kā 50 ziņu un žurnālu rakstu ir nodrukāti Baznīcas publikācijās, nosodot vardarbību pret bērniem vai izglītojot par to Baznīcas locekļus. Baznīcas vadītāji par to ir uzstājušies vairāk kā 30 reizes Baznīcas vispasaules konferencēs. Vardarbība pret bērniem ir tēma, par ko regulāri tiek mācīts svētdienas sanāksmēs.

Baznīca arī ir izveidojusi plašus apmācības materiālus un videoierakstus. Šie materiāli tiek izmantoti, lai apmācītu Baznīcas vadītājus par to, kā atpazīt un reaģēt uz šādu vardarbību. Pa diennakts palīdzības tālruni profesionāli konsultanti sniedz individuālus padomus, lai vietējie vadītāji šādos gadījumos spētu spert atbilstošu soli.

Visbeidzot, Baznīca dara visu, ko tā spēj, lai stiprinātu ģimenes. Karam cilvēkam un iestādei ir jārīkojas, taču galu galā labākā aizsardzība pret vardarbību, kas vērstā pret bērniem, ir stipras, mīlošas un piesardzīgas ģimenes. Prezidents Gordons B. Hinklijs ir teicis: „Šīs lietas notiks, un kļūs vēl ļaunāk, ja vien netiks pilnībā atzīts, jā, ja vien nebūs spēcīga un kvēla pārliecība par to, ka ģimene ir Visuvarenā darbarīks. Tā ir Viņa radīta. Tā arī ir sabiedrības pamatvienība”.

Atbalsta sniegšana cietušajam

Daži Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas kritiķi apgalvo, ka Baznīca cietušo vajadzības atstāj novārtā. Vēl radikālāki ziņojumi vēsta, ka Baznīca, iespējams, izvairās no cietušajiem, jo viņi ir samulsinājuši Baznīcas vadītājus.

Šie kritiķi ir attēlojuši Baznīcas ticību pavisam ačgārni. Palīdzības sniegšana cietušajam ir prioritāte. Kristiešu dabā ir sniegt līdzjūtību un mīlestību tiem, kas cīnās ar vardarbības izraisītām ciešanām. Tā ir mūsu kalpošanas neatņemama daļa. Baznīcā cietušie var rast garīgu vadību, kas caur ticību Jēzum Kristum galu galā ved pie atvēršanās. Vardarbībā cietušajiem tiek piedāvātas arī profesionāļu konsultācijas, lai viņi iegūtu labāko laicīgo speciālistu palīdzību, neskatoties uz cietušo maksātspēju.

Baznīcas oficiālajā instrukciju rokasgrāmatā vadītājiem ir paziņots, ka galvenā Baznīcas atbildība ir palīdzēt tiem, kas cietuši vardarbībā un aizsargāt tos, kas turpmāk var ciest no vardarbības.

Kā Baznīca to īsteno? Jau kopš Baznīcas dibināšanas Baznīcas doktrīna un ģimenes jēdziena kodols ir sniedzis šādu atbalstu. Papildus tam 1995. gadā tika izveidota palīdzības tālruna līnija, lai sniegtu bīskapiem tūlītēju pieeju profesionāliem konsultantiem un vadītu viņu centienos aizsargāt vardarbībā cietušos. Bīskapi ir labi ļaudis, tomēr viņiem ir neiespējami saprast visus sarežģītus aspektus, kas saistīti ar vardarbību pret bērniem, tai skaitā atšķirīgas tiesiskās prasības dažādās valstīs. Tas, ko viņi var darīt, kad bērns ir briesmās, — nekavējoties zvanīt uz Palīdzības līniju. Veicot tikai vienu telefona zvanu, viņi var saņemt profesionālu padomus.

Piemēram, ja pusaudzis paziņo bīskapam par vardarbību, pirmkārt, tiek zvanīts uz Palīdzības līniju, lai uzzinātu, kā palīdzēt cietušajam, un lai novērstu vardarbības turpināšanos. Ja incidents ir krimināla rakstura, bīskaps saņem norādījumus arī par to, kā par to ziņot varas iestādēm. Mēs nezinām nevienu citu baznīcu, kas 24 stundas diennaktī, 365 dienas gadā sniegtu profesionālu palīdzību, lai palīdzētu cietušajiem.

Vai tas darbojas? Jā. Lai gan neviena sistēma nav nekļūdīga, cietušie saņem aizsardzību un nepieciešamo palīdzību.

Prezidents Gordons B. Hinklijs, CBS raidījuma *60 minūtes* intervijā Maikam Valasam teica: „Es esmu dziļi norūpējies par cietušajiem. Mana sirds sniedzas pie viņiem. Es vēlos darīt visu iespējamo, ko mēs varam, lai mazinātu sāpes, lai novērstu šī jaunuma īstenošanos . . . . Es nezinu nevienu citu organizāciju šajā pasaulē, kas būtu veikusi vēl plašākus pasākumus, būtu centusies vēl smagāk, darījusi vēl vairāk, lai risinātu šo problēmu, lai strādātu ar to, lai darītu kaut ko un panāktu izmaiņas. Mēs saskatām šīs lietas šausmīgo dabu un vēlamies palīdzēt mūsu cilvēkiem, vērsties pie viņiem, atbalstīt viņus.”

Apiešanās ar vainīgo

Vienkārši izsakoties, Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcai nav nekādas tolerances attiecībā uz bērnu varmākām. Ja rodas aizdomas par vardarbību, Baznīca norāda tās locekļiem, pirmkārt, vērsties pie varas pārstāvjiem un tad pie saviem vietējiem bīskapiem pēc padoma un atbalsta. Baznīca pilnā mērā sadarbojas ar valsts varas pārstāvjiem vardarbības gadījumu izmeklēšanā un vainīgo saukšanā pie atbildības.

Attiecībā uz Baznīcas locekļiem, kas tiek pieķerti vardarbībā pret bērniem, tiek piemēroti arī Dieva likumi. Prezidents Hinklijs ir teicis: „Mūsu sirdis vērsas pie pāridarītāja, taču mēs nevaram izturēties iecietīgi pret grēku, kurā viņš varētu būt vainīgs. Ja ir pārkāpums, ir arī sods.” Notiesātie bērnu varmākas tiek izslēgti no Baznīcas, kas ir mūsu ticības augstākais soda mērs. Izslēgtie Baznīcas locekļi nedrīkst piedalīties Baznīcas sanāksmēs, un viņi nedrīkst veikt nekādus pienākumus draudzē.

Vai bērnu varmāka, kas par saviem noziegumiem ir izcietis likumīgu sodu un ir rūpīgi izgājis cauri grēku nožēlošanas procesam kopā ar vietējiem Baznīcas vadītājiem, var atkal kļūt par Baznīcas locekli? Jā. Kā kristieši mēs ticam piedošanai. Bet vai šādi cilvēki jebkad savā mūžā var kalpot kādā aicinājumā, kas liek atrasties tiešā kontaktā ar bērniem? Nekādā gadījumā. Piedošana neatceļ grēka radītās sekas. Ģimenes aizsardzība ir pirmais Baznīcas princips.

Kopš 1995. gada Baznīca ir veikusi konfidencialas piezīmes Baznīcas locekļu pierakstā par tiem locekļiem, kas iepriekš ir rīkojušies vardarbīgi pret bērniem. Šie pieraksti nonāk līdz katrai draudzei, uz kuru tie pāriet, mainot dzīvesvietu, tādējādi, brīdinot bīskapus, neļaut viņiem atrasties kopā ar bērniem. Cik mums zināms, Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca bija pirmā reliģiskā organizācija, kas radījusi šādu uzmanīšanas mehānismu. Mēs uzskatām ģimeni par svētu un aizsargājam tās bērnus. Tas izskaidro to, kāpēc Baznīca ir viena no nedaudzajām konfesijām, kas piemēro baznīcas disciplināros mērus attiecībā uz vienkāršiem tās locekļiem (nevis tikai uz tās garīdzniecību) par rīcību, kas uzskatāma par seksuālu varmācību.

Mūsu Baznīca izmanto šādu uzmanīšanas sistēmu mūsu galveno pārliecību dēļ. Neviena tiesa Savienotajās Valstīs nav saukusi pie atbildības reliģisku institūciju par to, ka tai nav izdevies pasargāt tās locekļus no citu locekļu vardarbības. Ja tas tiktu izdarīts, tad reliģiskās iestādes pārvērstos par policijas instrumentu, tās vadītāji — par likuma piespiedu izpildes amatpersonām. Baznīca brīvprātīgi uzmana tās locekļus ne tāpēc, ka baidītos no tiesas prāvām, bet gan savu rūpju dēļ par ģimenēm un bērniem.

Pienākums ziņot

Daudzu juridisko debašu pamatā ir jautājums, kad un vai vispār tiek ziņots par iespējamo vardarbību vai varmāku. Baznīcas pārstāvji ievēro valsts likumu attiecībā par to, kad un kā ziņot par vardarbību pret bērniem valsts iestādēm.

Sarežģītāks jautājums ir par to, vai bīskapam ir jāziņo par vardarbības gadījumu valsts iestādēm, kad viņš ir ieguvis šādu informāciju saistībā ar savu amatu, konfidencialas, privātas grēku izsūdzēšanas laikā.

Neskaitot ar to saistītos sarežģītus, reliģiskus jautājumus, dažas baznīcas un profesionāļi uzskata, ka, piespiežot garīdzniekiem ziņot par privātu grēksūdzi, kļūst mazāk iespējams, ka bērnu pāridarītāji griezīsies pēc palīdzības. Viņi visdrīzāk turpinās vardarbību. Citi iebilst, ka nekavējoties ir jāiesaista valsts iestādes, atkārtotās vardarbības augstā riska dēļ. Šajā sarežģītajā jautājumā nav vienprātības.

Problēmas komplicētība atspoguļojas ziņošanas likumu plašajā daudzveidībā katrā atsevišķā valstī.

Divdesmit trijos (ASV) štatos pastāv likums, kas pieprasa garīdzniekiem ziņot vienīgi tad, ja informācija nav konfidenciala. Šajos štatos, piemēram, garīdzniekam, uzzinot par vardarbību konfidencialā sarunā grēksūdzes laikā, nav nekādu pienākumu likuma priekšā ziņot par to valsts iestādēm, turpretim no garīdznieka, kas personīgi ievēro vardarbības gadījumu, vai viņam ir neatkarīgs iemesls aizdomām par

vardarbību, tiek prasīts par to ziņot. Deviņos citos (ASV) štatos garīdzniekiem ir pienākums ziņot par vardarbību pret bērnu neatkarīgi ne no kā. Un pārējos 18 štatos un Kolumbijas apgabalā no garīdzniekiem nemaz netiek prasīts ziņot par vardarbību pret bērnu.

Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas bīskapiem ir divi primārie pienākumi, uzzinot par vardarbības gadījumu pret bērnu. Pirmkārt, viņiem ir jāaizsargā cietušais. Otrkārt, viņiem ir jāsauc pāridarītājs pie atbildības par viņa rīcību. Pat tajos štatos, kur grēksūdzes konfidencialitāte attur garīdzniekus no ziņošanas, bīskapi dara visu iespējamo, lai novērstu turpmāku vardarbību. Tiek pieliktas lielas pūles, lai pārliecinātu pāridarītāju uzņemties atbildību par savu rīcību, ieskaitot došanos uz varasiestādi. Pats fakts, ka cilvēks grēksūdzē ir vērsies pie sava bīskapa, rada lielāku iespējamību, ka cienījams Baznīcas vadītājs spēs ietekmēt viņu izdarīt pareizu izvēli.

Kad lieta nonāk tiesā

Vai Baznīca jebkad ir bijusi tiesā saistībā ar vardarbību pret bērniem? Jā. Baznīcai ir bijusi darīšana ar dažiem gadījumiem pagājušās desmitgades laikā, ko veicināja sūdzības pieteicēji. Patiesībā visās lietās Baznīca ir aizstāvējusi cietušo.

Tomēr vardarbība pret bērniem nav tikai baznīcu problēma. Tā ir sabiedrības problēma, un kā jau visa sabiedrības, arī Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas izpratne par sarežģītajiem aspektiem, kas saistīti ar vardarbību, ir padziļinājušies kopš 1980. gads sākuma, kad vardarbība pret bērniem sāka kļūt par nopietnu problēmu. Kopš tā laika Baznīca ir saskārusies ar dilemmu. Kā pasargāt savus bērnus, kā efektīvāk apieties ar vainīgajiem un vienlaicīgi aizstāvēt sevi tiesā, kad apsūdzība ir nepatiesa un kad lietai nav pamata?

Centienos nostādīt sevi labākās pozīcijās zvērināto acīs, daži advokāti ir gājuši tik tālu, ka ir vainojuši Baznīcu tīšā droša patvēruma radīšanā bērnu pāridarītājiem. Šāda apsūdzība ir pilnīgi neticama Baznīcas vadītājiem un locekļiem un ir pilnīgi nepamatota. Apgalvojums, ka Baznīcas vadītāji būtu devuši patvērumu pāridarītājiem savā vidū, riskējot paši ar saviem bērniem, ir absurds.

Paraudzīsimies plašākā kontekstā. Savienotajās Valstīs ir reģistrēti vairāki simti lietu pret baznīcām par vardarbību pret bērniem. Kaut arī viena šāda lieta ir jau par daudz, tomēr salīdzinoši tikai dažas ir iesniegtas pret Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcu — kas ir daudz mazāk, nekā kāds varētu sagaidīt, ņemot vērā tās piecus miljonus locekļus Savienotajās Valstīs. Viens no iemesliem, kādēļ tas tā ir, ir Baznīcas enerģiskie centieni risināt šo problēmu pēdējo 20 gadu laikā. Vairākums lietu, kas nākušas gaismā šodien, ir saistītas ar vardarbību, kas notikusi stipri sen, pirms Baznīca ieviesa pašreizējo kārtību un apmācības programmas.

Ir jāuzsver vēl cits svarīgs aspekts. Lietās par garīdznieku īstenoto vardarbību pret bērniem, kas pāršalca nāciju 2002. gadā, bija apsūdzības pret baznīcām, kas slēpa pāridarītājus — priesterus un mācītājus. Turpretim Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca gandrīz nekad nav iesūdzēta par vardarbību, ko veikusi tās bīskapi. Tā vietā, lietās, kas ir ierosinātas pret Baznīcu, parasti ir iesaistīts Baznīcas loceklis, kurš ir pielietojis vardarbību pret kādu citu tās locekli. Bieži aizdomās turamā vardarbība pat nenotiek Baznīcas īpašumā vai saistībā ar kādiem Baznīcas pasākumiem.

Un tādēļ šajās lietās Baznīca aizstāvēs sevi ne tāpēc, ka tai ir kaut kas slēpjams, bet gan tādēļ, ka Baznīcai ir kaut kas dārgs, ko sargāt — bērni.

Dieva vārds Baznīcai

Šis ir izvilkums no Prezidenta Gordona B. Hinklija uzrunas Soltleiksitijā Baznīcas locekļiem visā pasaulē 2002. gada aprīlī.

„Šī vardarbība nav nekas jauns. Ir liecības, kas norāda uz to, ka tā stiepjas tālu pagātnē. Tā ir visnīcināmākā, traģiskākā un šausmīgākā lieta. Diemžēl man jāsaprot, ka kaut kādas šī šausmīgā jaunuma izpausmes atsevišķos gadījumos ir bijušas mūsu vidū. Tas ir kaut kas tāds, pret ko nevar izturēties ar mierīgu prātu un iecietību. Pats Kungs ir teicis: „Bet, kas apgrēcina vienu no šiem vismazākiem, kas tic uz Mani, tam būtu labāk, ka tam piesietu dzirnu akmeni pie kakla un to noslīcinātu jūras dziļumā (Mateja 18:6).

Šie ir ļoti bargi Miera Ķēniņa, Dieva Dēla vārdi.

Es citēšu no mūsu Baznīcas instrukciju grāmatas: Baznīcas nostāja ir tāda, ka pret vardarbību nedrīkst attiekties ar jebkādu iecietību. Tie, kas dara pāri . . . tiek pakļauti Baznīcas disciplinārajam sodam. Viņiem nedrīkst tikt doti aicinājumi Baznīcā, un viņiem nevar būt tempļa apmeklējuma rekomendācija. Pat tad, ja cilvēks, kurš ir seksuāli vai garīgi izmantojis bērnu, ir saņēmis Baznīcas disciplināro sodu un vēlāk caur kristīšanos atgūst savu piederību Baznīcai, vadītāji nedrīkst aicināt šādu cilvēku nekādā aicinājumā, kas saistīts ar kalpošanu bērniem vai jauniešiem, ja vien Augstākais Prezidijs nav apstiprinājis piezīmju dzēšanu viņa Baznīcas locekļa pierakstā.

Vardarbības gadījumos Baznīcas pirmais pienākums ir palīdzēt tiem, kas cietuši no vardarbības, un nosargāt tos, kam, iespējams, draud vardarbība nākotnē.

Jau ilgāku laiku mēs esam strādājuši pie šīs problēmas. Mēs esam mudinājuši bīskapus, stabu prezidentus un citus atbalstīt vardarbībā cietušos, mierināt viņus, stiprināt viņus un darīt viņiem zināmu, ka tas, kas bija noticis, ir nepareizi, ka pieredzētais nav noticis viņu vainas dēļ un tam nekad nav jāatkārtojas.

Mēs esam izdevuši publikācijas, izveidojuši telefona līnijas, kur Baznīcas vadītāji var saņemt padomu ar to saistītās lietās un piedāvāto profesionālo palīdzību caur LDS Family Services.

Šāda rīcība parasti ir krimināla rakstura. Tā tiek sodīta saskaņā ar likumu. Zvanot uz šo līniju, ir pieejami profesionāli konsultanti, tai skaitā juristi un sociālie darbinieki, kas sniedz padomu bīskapiem un stabu prezidentiem saistībā ar viņu pienākumiem tādos apstākļos. Citās valstīs vadītājiem ir jāzvana attiecīgajam Reģiona prezidentam.

Baznīcas darbs ir glābšanas darbs. Es vēlos to uzsvērt. Tas ir dvēseļu glābšanas darbs. Mēs vēlamies palīdzēt gan cietušajam, gan pāridarītājam. Mūsu sirdis sniedzas pie cietušā un mums ir jārīkojas, lai palīdzētu viņam vai viņai. Mūsu sirdis sniedzas pie pāridarītāja, taču mēs nevaram būt iecietīgi pret grēku, kurā viņš var būt vainīgs. Ja ir bijusi vardarbība, tad ir arī sods. Tiesvedība iet savu gaitu. Arī Baznīcas disciplinārais process iet savu gaitu, bieži beidzoties ar izslēgšanu no Baznīcas. Šis ir gan delikāts, gan nopietns process.

Tomēr mēs apzināmies, un mums vienmēr ir jāapzinās, ka tad, kad sods ir samaksāts un taisnības prasības ir ievērotas, būs laipna roka, kas izstiepta, lai palīdzētu. Iespējams, būs ierobežojumi, kas turpināsies, bet būs arī laipnība.”